

Sri K. Ramachandra S.

0042

முக்கிய
உபநிஷதங்களின் சாரம்

அத்தியாயம் : 9—10

இயற்றியவர்
ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர்
ரிஷிகேசம்

7/200/0042
U. S. N. S. S. S.

முக்கிய உபநிஷதங்களின் சாரம்

இயற்றியவர்
ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சுவாமி சிவானந்தர்
ரிஷிகேசம்

அத்தியாயம்: 9—10

சாந்தோக்கிய, பிருஹதாரணியக — உபநிஷதங்கள்
(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது)

பிரசுரிப்பு

ஆத்மஜோதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி

விகி]

1968

[சதம் 50

Published by
Athmajothy Nilayam, Nawalapitiya.

All Rights Reserved for
The Divine Life Trust Society
Rishikesh

யாழ்ப்பாணம், ஸ்ரீலங்கா யோகசுவாமிகளின்
நான்காம் வருடாந்தக் குருபூசைத் திருநாள்
(ஆயிலிய நட்சத்திரம்—8-4-68)
வெளியீடு

முதற் பதிப்பு - 1000 பிரதிகள்

அச்சுப்பதிவு:- ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்

பதிப்புரை

நம் முன்னோர்களாகிய இந்திய ரிஷிகள் தாங்கள் தரிசித்த உண்மைகளை உபநிஷதங்களாகக் கூறிவைத்துள்ளனர். இவ்வுபநிஷதங்கள் இந்தியாவில் மாத்திரமன்றி உலகெங்குமுள்ள தத்துவ ஞானிகளுக்கும் ஆசாரியர்களுக்கும் உண்மை நாடுவோருக்கும் அருளுக்க ஊற்றுக இருந்து வருகின்றன.

உபநிஷதக் கருத்துக்கள் உபநிஷதங்கள் புகட்டும் மகத்தான பிரம்மம் அல்லது கடவுள் போன்று மகத்துவம் வாய்ந்தவைகளாம். காலத்துக்குக் காலம் உபநிஷத உண்மைகள் ரிஷிகளாலும் மகான்களாலும் காலத்துக்கும் தங்கள் காலத்து மக்களின் ஆன்மீகக் கூர்ப்புக்கும் ஏற்ப மீண்டும் மீண்டும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர் முக்கிய உபநிஷதங்களுக்குத் தமது விளக்கமான விரிவுரையை மாத்திரமன்றி மிகச் சுவையான “உபநிஷத நாடகம்”, “உபநிஷதங்களிலிருந்து சம்பாஷணைகள்”, “வேலையில் ஈடுபட்ட மக்களுக்கு உபநிஷதம்”, “பத்து உபநிஷதங்கள்”, “முக்கிய உபநிஷதங்களின் சாரம்” என்னும் நூல்களை எளிய இனிய ஆங்கிலத்தில் எமக்குத் தந்தருளியிருக்கிறார்.

“முக்கிய உபநிஷதங்களின் சாரம்” என்னும் நூலின் 9 — 10 அத்தியாயத்தின் தமிழாக்கமே இவ்வெளியீடு. தமிழன்பர்கள் அனைவரும் இவ்வெளியீட்டை வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

— பிரசுரிப்போர்.

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம் ஒன்பது

சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

1. தோற்றப்பாடுகளின் ஏகோற்பத்தி	...	1
2. முந்நிறப் பகுப்பாராய்ச்சி	...	3
3. தத்துவம் அஸி	...	4
4. அனந்தானந்தத்தின் படிகள்	...	7
5. மூவவஸ்தைகளும் அப்பாலும்	...	16

அத்தியாயம் பத்து

பிருஹதாரணியகோபநிஷதம்

1. யாஜ்ஞவல்கியர் - மைத்ரேயீ சம்வாதம்	...	20
2. அந்தர்யாமி	...	23
3. அக்ஷரம் (அழிவற்ற வஸ்து)	...	25
4. வழிகாட்டும் ஒளி	...	26
5. நனவும் கனவும்	...	28
6. ஆழ்ந்த உறக்கம்	...	29
7. மரணத் தோற்றப்பாடு	...	31
8. த, த, த.	...	34

அத்தியாயம் ஒன்பது

சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

ஓம் ஆப்யாயந்து ம மாங்காநி வாக் ப்ராணச்சக்ஷு:
ச்ரோத்ரமதோ பலமிந்த்ரியாணி ச ஸர்வாணி ஸர்வம்
ப்ரஹ்மோபநிஷதம் மாஹம் ப்ரஹ்ம நிராகுர்யாம் மா
மா ப்ரஹ்ம நிராகரோதநிராகரணமஸ்த்வநிராகரண
மேஅஸ்து ததாத்மநி நிரதேய உபநிஷத்ஸு தர்மாஸ்தே
மயிஸந்துதே மயி ஸந்து||

ஓம் சாந்தி:!! சாந்தி:!! சாந்தி:!!!

ஹரி ஓம்! என் அங்கங்கள், வாக்கு, பிராணன், கண்,
காது, பலம், புலன்கள் அனைத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை
யாகுக. அனைத்தும் உபநிஷதங்களின் பிரம்மமே. யான்
ஒருகாலும் பிரம்மத்தை மறாதிருப்பேனாக. பிரம்மம்
என்னை ஒருகாலும் இகழாதிருக்குமாக. பிரம்ம மறுப்பு
இல்லாதிருக்குமாக. உபநிஷதங்களிற் சொல்லிய அறங்
கள் என்னில் உறையட்டும்! அவை என்னில் உறையுமாக!

ஓம் அமைதி! அமைதி!! அமைதி!!!

தோற்றப்பாடுகளின் ஏகோற்பத்தி

1. எங்ஙனம் ஒரு கட்டி மண்ணினால் மண்ணாலாகிய
அனைத்தும் அறியப்படுகிறதோ, மாற்றங்கள் அனைத்தும்
பெயரளவிலேயாமோ, ஆனால் அனைத்தும் மண் என்பது
உண்மையோ;

2. எங்ஙனம் ஒரு கட்டி தங்கத்தினால், தங்கத்தினால்
லாகிய அனைத்தும் அறியப்படுகிறதோ, வேற்றுமை பேசு
சிலிருந்து எழும் பெயரளவில் மட்டுமோ, ஆனால் அனைத்
தும் தங்கம் என்பது உண்மையோ;

3. எங்ஙனம் ஒரு சோடி கத்தரிக்கோலைப் பற்றிய அறிவால் இரும்பாலான அனைத்தும் அறியப்படுகிறதோ, மாற்றங்கள் அனைத்தும் அறியப்படுகிறதோ, மாற்றங்கள் அனைத்தும் சொற்களை ஆதரித்துப் பெயரளவில் மட்டுமோ, ஆனால் அனைத்தும் இரும்பு என்பதே உண்மையோ;

4. எதனால் யாம் கேட்க முடியாததைக் கேட்கிறோமோ, எதனால் யாம் காண முடியாததைக் காண்கிறோமோ, எதனால் யாம் அறிய முடியாததை அறிகிறோமோ, அவ் அறிவுறுத்தல் அவ்வாறே.

5. ஆதியில், இது அனைத்தும் தூய உள்பொருளாய், இரண்டற்ற ஒன்றாய் இருந்தது.

6. “நான் பலவாக ஆவேனாக; நான் விருத்தியாகுவேனாக” என்று அது சிந்தித்தது. அது தீயைச் சிருஷ்டித்தது.

7. “நான் பலவாக ஆவேனாக; நான் விருத்தியாகுவேனாக” என்று தீ சிந்தித்தது. அது நீரைச் சிருஷ்டித்தது. ஆகையால், எப்போதாயினும் யாரேனும் உஷணமானவராயிருக்கும்போது, அவருக்கு வியர்த்துத் தீயிலிருந்தே அவர்மேல் நீர் உண்டாகிறது.

8. “நான் பலவாக ஆவேனாக; நான் விருத்தியாகுவேனாக” என்று நீர் சிந்தித்தது. அது அன்னத்தைச் சிருஷ்டித்தது. ஆகையால், எப்போதாயினும் எங்கேயாவது மழைபெய்தால், அப்போது அன்னம் உண்டாகிறது. நீரிலிருந்தே உண்ணும் உணவு உண்டாகிறது.

9. “நன்று, நான் இம் மூன்று பொருட்கள் உள்னும் இந்த ஜீவாத்மாவுடன் நுழைவேனாக. நான் மாறுபாடான நாமரூபங்களுடன் காணப்படுவேனாக” என்று அவ்வஸ்து எண்ணிற்று.

10. அவன் இவை ஒவ்வொன்றையும் முக்கூறன தாய்ச் செய்தான்.

முந்நிறப் பகுப்பாராய்ச்சி

11. சூரியனின் செந்நிறமே தீயின் நிறம். வெண்ணிறம் நீரினது. கருநிறம் மண்ணினது. இவ்வாறு சொற்களை ஆதரித்து வெறும் பெயரளவில் ஒரு மாற்ற மாத் திரமாய் யாம் சூரியன் என்றழைப்பது இருப்பதால் அது திடீரென மறைந்து போகிறது; மும்மூலகங்கள் இருப்பதே ஒரே உண்மை. அவ்வாறே சந்திரன், மின்னல், தீ முதலியனவும் இம் மூலகங்களின் வெறுஞ் சேர்க்கைகளே.

12. இதையறிந்து பண்டைய வேதமுணர்ந்தோர் அனைத்தையும் அறிந்தனர். ஏனெனில் ஒவ்வொரு பொருளுந் திட்பமாக இம் மூன்று பொருள்கள் மட்டுமே.

13. ஏதாயினுஞ் செந்நிறமாய்த் தோன்றினால் அதைத் தீயின் நிறமென்று அவர்கள் அறிந்தார்கள். ஏதாயினும் வெண்மையாய்த் தோன்றினால் அதை நீரின் நிறமென்று அவர்கள் அறிந்தனர். ஏதாயினுங் கருமையாகத் தோன்றினால் அதை மண்ணின் நிறமென்று அவர்கள் அறிந்தனர்.

14. ஏதாயினும் அறியாததாய்த் தோன்றினால் அதை இம் மூன்றின் ஒரு சேர்க்கை என்று அறிந்தனர்.

15. இனி அம் மூன்று தேவதைகளும் மனிதனை அடையும்போது அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் எப்படி முப்பாகங்களாகின்றன என்பதை என்னிடமிருந்து அறிந்து கொள்.

16. உணவு உண்ணப்பட்டபோது, மூன்று விதமாகிறது: தூலபாகம் மலமாகவும், நடுத்தரப்பாகம் சதையாகவும், அதன் சூக்கும பாகம் மனமாகவும் அமைகின்றன.

17. நீர் பருகப்பட்டபோது, முப்பாகங்களாகின்றன: அதன் தூலபாகம் மூத்திரமாகவும், அதன் நடுத்தரப்பாகம் இரத்தமாகவும், அதன் நுண்ணிய பாகம் பிராணாகவும் அமைகின்றன.

18. (எண்ணெய், வெண்ணெய் முதலியவற்றிலுள்ள) தீ உட்கொள்ளப்பட்டபோது முக் கூறுகளாகின்றன: தூலபாகம் எலும்பாகவும், அதன் நடுத்தரப்பாகம் மச்சையாகவும், அதன் அதி நுண்பகுதி வாக்கு ஆகவும் அமைகின்றன. உண்ட உணவு நீரால் வசமாக்கப்பட்ட போது, பசி ஏற்படுகிறது. பருகிய நீர் தீயால் வசமாக்கப்பட்டபோது, தாகம் ஏற்படுகிறது.

தத்துவம் அஸி

19. சுமுப்தியின் உண்மையான இயல்பை என்னிடமிருந்து அறிந்துகொள்.

20. இங்கு ஒரு மனிதன் தூங்குங்காலத்து, அவன் தூய உள்பொருளோடு ஒன்றாகிறான்; தன் சொந்த ஆன்மாவை அடைந்திருக்கிறான்.

21. அவன் தன் சொந்த (ஸ்வ) த்தை அடைந்திருக்கிறான். (அபீதி) என்னுங் காரணத்தினால், அவன் தூங்குகிறான். (ஸ்வபீதி) என்று மக்கள் சொல்கிறார்கள்.

22. இவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் தம் ஆதாரத்தை உள்பொருளில் வைத்திருக்கின்றன. அவை உள்பொருளில் வசிக்கின்றன. அவை உள்பொருளில் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்கின்றன.

23. ஒரு மனிதன் இங்கு இறக்கும் பொழுது, அவனின் வாக்கு மனதிலும், மனம் பிராணனிலும், பிராணன் தேயுவினிலும், தேயு உறுபல உயர் உள்பொருளிலும் (பரவஸ்துவினிலும்) ஓடுங்குகின்றன.

24. யாது நுண்ணிய சத்தோ (யாவினதும் ஆதாரமோ) அதையே ஆத்மாவாய் உடையது இது அனைத்தும். அதுவே உண்மை, அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ. ஓ சுவேத கேதுவே!

25. தேனீக்கள் தூரத்திலுள்ள மரங்களின் இரசங்களைச் சேர்த்துப் பின்பு இரசத்தை ஒரு தன்மைத்தான திரவப்பொருளாய்ச் செய்து தேனாக்குகின்றன. மேலும் இவ் இரசங்களுக்கு “நான் இம் மரத்தின் அல்லது அம் மரத்தின் இரசம்” என்று சொல்லத்தக்கதாய் விவேகம் இல்லை. அதுபோலவே, இவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் உள்பொருளை அடைந்த பொழுது, தாம் உள்பொருளை அடைந்திருப்பதாய் அறிவதில்லை. யாது யாவினும் நுண்ணிய சத்தோ அதில் அனைத்தும் உளதாகிறது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

26. சில நதிகள் கீழ்த்திசையை நோக்கிப் பாய்கின்றன. மற்றையவை மேற்றிசையை நோக்கிப் பாய்கின்றன. அவை சமுத்திரத்துள் ஒன்றாகின்றன. சமுத்திரத்தில் அந்நதிகள் “நான் இந்நதி அல்லது அந்நதி” என்றறிவதில்லை. அப்படியே இப்பிராணிகள் தாம் உள்பொருளிலிருந்து வந்தும் தாம் உண்மையிலிருந்து வந்ததாய் அறிவதில்லை. யாது நுண்ணிய சத்தோ அதையே இருக்கும் அனைத்தும் தன் இருப்பாக வைத்திருக்கிறது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

27. யாரோ ஒருவர் ஒரு மரத்தின் கிளையை வெட்டுவாராயின், அதன் இரசம் ஒழுகும். ஆனால் அது ஜீவித்திருக்கும். ஜீவாத்மாவினால் வியாபிக்கப்பட்டு அம்மரம் ஊட்டம் உறிஞ்சிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் நிலைத்திருக்கிறது. ஆனால், அம் மரக்கிளையில் ஒன்றை உயிர்விட்டு விலகினால், அக்கிளை உலர்கிறது. மேலும் அது முழு மரத்தையும் விட்டு விலகினால், முழுமரமும் பட்டுப்போகின்றது. இவ்வாறே, இவ்வுடலும் உயிர்விட்டுப் போன பொழுது இறக்கிறது. குடியிருக்கும் ஆன்மா இறப்பதில்லை. யாது யாவினும் நுண்ணிய சத்தாய் இருக்கிறதோ அதையே இருக்கும் அனைத்தும் தன் தத்துவமாய் வைத்திருக்கிறது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

28. ஆலமரத்து விதையொன்றில் நீ காணாதிருக்குஞ் சத்து ஒரு பெரிய ஆலமரமாய் வளர்கிறது. இதே போல் யாது யாவினும் நுண்ணிய சத்தோ அதையே இருக்கும் அனைத்தும் தன் உண்மையாய் வைத்திருக்கிறது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

29. ஒரு குவளை தண்ணீரில் உப்பைச் சேர்த்தால் நீ அதனைக் காண்பதில்லை. அங்ஙனமாயினும் அது அங்கு இருக்கிறது. இப்படியே, இவ்வுடலில் நீ சத்தை அல்லது தூய உள்பொருளை அறியாதிருந்தாலும் அது இருக்கிறது. யாது யாவினும் நுண்ணிய சத்தோ அதையே இருக்கும் அனைத்தும் தன் இருப்பாய் உடையது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

30. கண்களைக் கட்டியவாறு ஒரு மனிதனை அவனின் சுயதேசத்திலிருந்து ஒரு வெளிநாட்டில் விட்டதாய்க் கருதுக. அவன் தான் அப்படியே கொண்டுவரப் பட்ட தாய் உணர்கிறான். மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் அவனின் சுயதேசம் இருப்பதாய் ஓர் இரக்கமுள்ள மனிதனால் அவனுக்குச் சொல்லப்படுகிறது. அவன் அத்திசையிற் புறப்பட்டுக் கிராமம் கிராமமாய் வினாவிக்கொண்டு தன் வீட்டை அடைகிறான். இவ்வாறாக உண்மை நாடுவோன், குருவின் உதவியுடன் தன் இலக்கைக் குறிக்கொண்டு உண்மையை அடைகிறான். யாது யாவற்றிலும் நுண்ணிய சத்தோ அதையே இருக்கும் அனைத்தும் தன் சத்துப்பொருளாகக் கொண்டது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

31. ஒரு மனிதன் இறக்கும் பொழுது அவனின் உறவினர் அவனைச் சுற்றிக்கொண்டு 'என்னை அறிகிறாயோ' என்று கேட்கிறார்கள். அவன் அறிகிறான். ஆனால் அவனது வாக்கு மனதிலும், மனம் பிராணனிலும், பிராணன் தேயுனிலும், தேயு பரவஸ்துனிலும் அடங்கிய பொழுது அவன் அவர்களை அறிகிறானில்லை. யாது யாவற்றிலும் நுண்ணிய சத்தாய் இருக்கிறதோ அதையே இருக்க

கிற அனைத்தும் தன் மெய்ம்மையாய் ஏற்றுக்கொண்டது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

32. ஒருமனிதன் திருடியதாகக் குற்றஞ் சாட்டப் பட்டு ஒரு நீதிபதிக்கு முன் கொண்டு வரப்பட்டிருப்ப தாய்க் கருதுக. பழுக்கக் காய்ச்சிய கோடரி அவனுக்கு முன்னூற் பிடிக்கப்படுகிறது. அவன் அதைக் கைப்பற்று கிறான். அவன் திருட்டைச் செய்திருந்து அதை மறுத் தானாகில் அவனது கை சுடப்படுகிறது. ஆனால் அவன் வாய்மையாளனாயிருந்தால் தகிக்கப்படுவதில்லை. எப்படி (வாய்மையுள்ள) அம்மனிதன் சுடப்படுகிறதில்லையோ, அப்படியே, இருக்கும் அனைத்தும் அதையே தன் ஆன் மாவாய் வைத்திருக்கிறது. அதுவே உண்மை. அதுவே ஆன்மா. அதுவே நீ.

33. இவ்வாறு போதிக்கப்பட்டதும் சுவேதகேது உண்மையை அறிந்தான்.

அனந்தானத்திற்குப் படிகள்

34. நாரதர் சனற்குமாரரை யணுகி, “ஐயனே! எனக்கு உபதேசஞ் செய்தருளும்” என்றார்.

35. “உமக்கு ஏற்கனவே தெரிந்தவற்றைத் தயவு செய்து எனக்கு முதலிற் சொல்லும்” என்றார் சனற்குமா ரர்.

36. “ஓ பிரபுவே! நான் நால்வேதத்தை யறிவேன். நான் இதிகாசம், புராணம், இலக்கணம், சாஸ்திரங்க ளனைத்தும், விஞ்ஞானங்களனைத்தும், கலைகளனைத்தும் அறிவேன். ஆனால், ஐயனே, நான் பல சொற்களைமட் டும் அறிந்தவன் போலமட்டும் உள்ளேன். நான் ஆன் மாவை யறிந்தவனல்லேன். எவன் ஆன்மாவை அறிக றானோ அவன் சோகத்தைக் கடக்கிறான் என்று தங்களைப் போன்ற பெரியோர்களிடங் கேட்டுள்ளேன். நான் சோகத்திற்குட்பட்டிருக்கிறேன். என் இச் சோகத்தைத் தாண்டும்படி எனக்கு உதவியருள்க” என்று பதிலளித் தார் நாரதர்.

37. சனற்குமாரர் அவருக்கு உபதேசித்ததாவது: “ஏதாயினும் நீர் கற்றுள்ளது வெறும் பெயரே. பெயரை உபாசிக்குக. எவன் பெயரைப் பிரம்மமாகத் தியானிக்கிறானோ அவன் பெயர் அடையும் எல்லாவரையில் தற்சார்புடையவனாயிருக்கிறான்.”

38. வாக்குப் பெயரினும் பெரிது. வாக்கு எம்மை வேதம் முதலியவற்றை ஓர்ந்தறியும்படி செய்கிறது.

39. வாக்கில்லாவிட்டாற் சரியோ பிழையோ, மெய்ம்மையோ பொய்ம்மையோ, நன்மையோ தீமையோ, மகிழ்ச்சியானதோ கவற்சியானதோ என்றறியப்பட முடியாது. வாக்கை உபாசிக்குக.

40. எவன் வாக்கைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ, வாக்கடையும் பரியந்தம் அவன் தற்சார்புடையவனாயிருக்கிறான்.

41. மனம் வாக்கிலும் பெரிது. மனம் தன்னுட்பெயரையும் வாக்கையும் அடக்கியுள்ளது.

42. ஒருவன் வேதத்தைக் கற்கத் தன் மனதிற் கருதும்போது அவன் அதைப் படிக்கிறான். கருமங்களைச் செய்யவேண்டு மென்று அவன் தன் மனதிற் கருதும் போது அவன் அவற்றைச் செய்கிறான்.

43. மனமே உலகம். மனமே உண்மையாக ஆன்மா. மனமே பிரம்மம். மனதை உபாசியும்.

44. எவன் மனதைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கிறானோ, அவன் மனம் அடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

45. சங்கற்பம் மனதிலும் பெரிது. ஏனெனில், ஒரு மனிதன் சங்கற்பிக்கும்போது, அவன் தன் மனதில் யோசிக்கிறான்; பின்னர் பேச ஆரம்பிக்கிறான்; பின் அதற்குப் பெயரிடுகிறான். ஆகையால் இவையனைத்தும் சங்கற்பத்தில் மையங்கொண்டுள்ளன; சங்கற்பத்தை உட்

கொண்டிருக்கின்றன ; சங்கற்பத்திற்றங்கியிருக்கின்றன . சங்கற்பத்தை உபாசியும் .

46. எவன் சங்கற்பத்தைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ அவன் தானே நிலையானவனாயும், உறுதியானவனாயும், கிலேசப்படுகின்றவனல்லனாயும் இருப்பதால் அவன் தனக்கு நியமிக்கப்பட்ட நிலையான, கீர்த்தி பெற்ற, துயர்கூராத உலகங்களை எய்துகிறான். சங்கற்ப எல்லைவரையில் தற்சார்புடையவனாயிருக்கிறான் .

47. நுண்மதி சங்கற்பத்திலும் பார்க்கப் பெரிது. ஏனெனில், எப்போது ஒரு மனிதன் ஓர்ந்தறிகிறானோ, அப்போது அவன் சங்கற்பிக்கிறான் . பின் தன் மனதிற்கிந்திக்கிறான், பின் பேச ஆரம்பிக்கிறான், பின் அதற்குப் பெயரிடுகிறான் .

48. இவையனைத்தும் நுண்மதியில் மையங் கொண்டுள்ளன . நுண்மதியை உட்கொண்டிருக்கின்றன . நுண்மதியிற்றங்கியிருக்கின்றன .

49. ஆகையால் ஒரு மனிதன் நுண்மதியின்றியவனாயிருப்பின், அவன் மிகு கல்வியுடையவனாயினும் அவனை இழிஞன் என்று மக்கள் சொல்கிறார்கள் .

50. ஒரு மனிதன் நுண்மதியுடையவனாயிருப்பின், அவன் அறிகிறது சிறிய அளவாயிருந்த போதிலும் அவனுக்கே உண்மையாக மகிழ்ச்சியுடன் செவிசாய்க்கிறார்கள் .

51. நுண்மதியே இவையனைத்தினதும் மையம் . நுண்மதியே அவற்றின் ஆன்மா . நுண்மதியே அவற்றின் ஆதாரம் . நுண்மதியை உபாசியும் .

52. எவன் நுண்மதியைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ, அவன் நுண்மதியடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாயிருக்கிறான் .

53. தியானம் நுண்மதியிலும் பெரிது .

54. பூமி தியானஞ் செய்கின்றது போலும்; அவ்வாறே வானவெளி, வானுலகம், நீர், மலைகள் தியானஞ் செய்கின்றன போலும்; தேவரும் மனிதரும் தியானஞ் செய்கின்றனர் போலும். ஆகையால் மனிதர்களுள் இங்கு பூவுலகில் எவர்கள் பெருமை பெறுகிறார்களோ, அவர்கள் தியானத்தில் ஒரு பங்குபெற்றவர்கள்போலத்தோன்றுகிறார்கள்.

55. அற்ப இழிமக்கள் எப்போதுங் கலகக் காரர்களாகவும் நிந்திப்பவர்களாகவும் கோள்சொல்லுகிறவர்களாகவும் இருக்கையில், பெரியோர்கள் தியானத்தில் ஒரு பங்குபெற்றவர்கள்போலக் காணப்படுகிறார்கள்.

56. தியானத்தை உபாசியும். எவன் தியானத்தைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கிறானோ, அவன் தியானம் அடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

57. தியானத்தைப் பார்க்கிலும் விஞ்ஞானம் பெரிது.

58. விஞ்ஞானமூலம் நீர் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் இயல் நூல்களையும் அறிகிறீர்.

59. விஞ்ஞானத்தை உபாசியும். எவன் விஞ்ஞானத்தைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கிறானோ, அவன் கல்வியும் கூர்மதியுமுள்ளவர்களின் உலகங்களை அடைகிறான். அவன் விஞ்ஞானம் அடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

60. பலம் விஞ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பெரிது.

61. ஒரு பலவான் நூறு விஞ்ஞானவான்களை ஆட்டிவைக்கிறான். ஒரு மனிதன் பலமுள்ளவனாயிருந்தால் அவன் மேன்மையடைகிறான். அவன்மேன்மையடைந்தால் அவன் அறிவாளிகளைத் தரிசிக்கிறான். அவர்களைப் பின்பற்றுவதனால் அவன் பார்க்கிறான், கேட்கிறான், சிந்திக்கிறான், ஓர்ந்தறிகிறான், அனுஷ்டிக்கிறான், தெளிகிறான்.

62. பலத்தாலேயே பூமி நிலைபெறுகிறது. பலத்தாலே வானவெளியும், வானுலகும், மலைகளும், எறும்புகளும், பூச்சிகளும், பசுக்களும், மிருகங்களும் நிலைபெறுகின்றன. பலத்தாலேயே தேவர்களும் மனிதர்களும் நிலைபெறுகின்றனர்.

63. பலத்தை உபாசிக்குக. எவன் பிரம்மத்தைப் பலமாக உபாசிக்கின்றானோ அவன் பலம் அடையும் பரியந்தம் தன்னிலையுடையவனாயிருக்கிறான்.

64. அன்னம் பலத்திலும் பார்க்கப் பெரிது. ஒரு மனிதன் பத்து நாட்களுக்கு உணவைத் தவிர்ப்பானாகில், அவன் சீவித்திருந்த போதிலும், பார்க்க, கேட்க, சிந்திக்க, ஓர்ந்தறிய, அனுஷ்டிக்க, தெளிய முடியாதிருக்கிறான்.

65. அன்னத்தை உபாசிக்குக. எவன் அன்னத்தைப் பிரம்மாக உபாசிக்கின்றானோ, அவன் அன்னத்திலும் பானத்திலும் செழிப்பான உலகை எய்துகிறான். அவன் அன்னம் அடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாயிருக்கிறான்.

66. நீர் அன்னத்திலும் பெரிது. போதிய மழையில்லாவிட்டால் உயிர்ச்சக்திகள் குழப்பமடைகின்றன. அக்காலத்தில் அன்னம் குறைவாகவே இருக்கும்.

67. நீர் மாத்திரமே பற்பல வடிவங்கள்—பூமி, வானவெளி, வானுலகம், மலைகள், தேவர்கள், மனிதர்கள், எறும்பு, பூச்சி புழுக்களுட்பட மிருகங்கள் — மேற்கொண்டிருக்கிறது.

68. நீரை உபாசிக்குக. எவன் தண்ணீரைப் பிரம்மாக உபாசிக்கின்றானோ, அவன் விருப்பங்கள் அனைத்தும் எய்தப்பெற்றுத் திருப்தி பெறுகிறான். நீர் அடையும் பரியந்தம் அவன் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

69. தீ நீரிலும் பார்க்கப் பெரிது.

70. வாயுவின் ஊடகமாக அது வான வெளியைச் சூடாக்குகிறது. அப்போது மக்கள் சொல்கிறார்கள்: “சூடாயிருக்கிறது, காந்துகிறது, மழைபெய்யும்”. இங்ஙனம் தீ தானே முதலில் இக் குறியைக் காட்டியபின் தண்ணீரைச் சிருட்டிக்கிறது.

71. அவ்வாறே மேலும், வானத்துக்கு மேலேயும் குறுக்கேயும் பளிச்சென்று மின்னும் மின்னலுடன் இடி முழக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. அப்போது, “மின்னலும் இடியும் இருக்கின்றன. மழையெய்யும்” என்று மக்கள் சொல்கிறார்கள். அப்போதுங்கூட தீ இக்குறியைக் காட்டிய பின் நீரைச் சிருட்டிக்கிறது.

72. தீயை உபாசிக்குக. எவன் தீயைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ, அவன் தானே பிரகாசமானவனாகி ஒளி நிறைந்ததும் இருளிலிருந்து நீங்கியதுமான சிறப்பான உலகங்களை எய்துகிறான். அவன் தீயடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

73. ஆகாசம் தீயைப்பார்க்கிலும் பெரிது. ஏனெனில், ஆகாசத்திலேயே சூரியனும் சந்திரனும் மின்னலும் நட்சத்திரங்களும் தீயும் இருக்கின்றன. ஆகாசமூலம் யாம் கேட்கிறோம். ஆகாசமூலம் யாம் பதிலளிக்கிறோம்.

74. ஆகாசத்திலேயே பொருள்கள் அனைத்தும் பிறக்கின்றன. ஆகாசத்தை நோக்கியே அனைத்தும் வளர்கின்றன.

75. ஆகாசத்தை உபாசிக்குக. எவன் ஆகாசத்தைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ, அவன் ஒளி நிறைந்ததும் அளவுமீறி வளர்தலாகிய தொந்தரையிலிருந்து நீங்கியதும் அகன்றதும் விசாலமுமான பரந்த உலகங்களை எய்தப் பெறுகிறான். அவன் ஆகாசம் அடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

76. ஞாபகம் ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் பெரிது. எங்கு பலர் கூடியிருக்கின்றனரோ, அவர்கட்கு ஞாபக மில்லாவிட்டால் அவர்கள் யாரொருவரையும் கேட்க மாட்டார்கள், அவர்கள் சிந்திக்க மாட்டார்கள், அவர்கள் தெளிய மாட்டார்கள்.

77. ஞாபகத்தை உபாசிக்குக. எவன் ஞாபகத்தைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ, அவன் ஞாபகம் அடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

78. நம்பிக்கை ஞாபகத்தைப் பார்க்கிலும் பெரிது. நம்பிக்கையால் மயங்கி மனிதன் மந்திரங்களைப் படிக்கிறான், யாகங்களைச் செய்கிறான், மக்களையும் பசுக்களையும் விரும்புகிறான், இகபரலோகங்களை இச்சிக்கிறான்.

79. நம்பிக்கையை உபாசிக்குக. எவன் நம்பிக்கையைப் பிரம்மமாக உபாசிக்கின்றானோ அவனது ஆசைகள் அனைத்தும் நம்பிக்கையால் நிறைவடைகின்றன. அவனது பிரார்த்தனைகள் ஒருபோதும் வீணானவை அல்ல. அவன் நம்பிக்கையடையும் பரியந்தம் தற்சார்புடையவனாகிறான்.

80. பிராணன் நம்பிக்கையைக் காட்டிலும் பெரிது. எங்ஙனம் சில்லிய ஆரங்கள் சில்லுக்குடத்தில் இறுக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே ஒவ்வொன்றும் பிராணனில் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

81. பிராணனே பிதா. பிராணனே மாதா. பிராணனே உடன்பிறந்தவன். பிராணனே உடன்பிறந்தவள். பிராணனே ஆசிரியன். பிராணனே பிரம்மம்.

92. ஒருவன் தன் பிதா, மாதா முதலியோருக்கேதேனும் கொடியதைச் சொன்னால், அப்போது "உனக்கே இழிவு". "உன் பிதா மாதா முதலியோருக்கு அபராதம் செய்து விட்டாய்" என்று மக்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் பிராணன் அவர்களை விட்டு நீங்கிய

பின் ஒருவன் அவர்களை ஒருமித்து ஒரு சூட்டுக்கோலால் கொழுக்கி விட்டாலுங்கூட “நீ உன் பிதா, மாதா முதலியோரைக் கொன்று விட்டாய்” என்று சொல்ல மாட்டார்கள்.

83. பிராணனே உண்மையாக இவையனைத்தும். எவன் இங்ஙனம் காண்கின்றானோ, இங்ஙனம் சிந்திக்கின்றானோ, இங்ஙனம் தெளிகின்றானோ, அவர் ஓர் அதிவாதினாகிறான்.

84. ஆனால் எவன் பரவஸ்துவை, சத்தியம் என்று உறுதிகூறுகின்றானோ, அவனே உண்மையாக ஓர் அதிவாதின்.

85. ஒருவர் சத்தியத்தை அறிய விரும்பவேண்டும்.

86. எப்போது ஒருவன் சத்தியத்தை ஓர்ந்தறிகிறானோ, அப்போது மட்டும் அவன் சத்தியத்தை விரும்புகிறான்.

87. எப்போது ஒருவன் சிந்திக்கிறானோ, அப்போது அவன் ஓர்ந்தறிகிறான்.

88. எப்போது ஒருவன் சிரத்தை வைத்திருக்கிறானோ, அப்போது அவன் சிந்திக்கிறான்.

89. எப்போது ஒருவன் தன் ஆசாரியரைச் சேவிக்கிறானோ, அப்போது அவன் சிரத்தை வைத்திருக்கிறான்.

90. எப்போது ஒருவன் புண்ணிய கருமங்கள் (புலனடக்கமும் மனக்குவிப்பும்) அனைத்தையும் செய்கிறானோ, அப்போது மட்டுமே அவன் ஓர் ஆசிரியரை உண்மையிற் சேவிக்கிறான்.

91. எப்போது ஒருவன் ஆனந்தம் அடைகிறானோ, அப்போது அவன் தன் கர்மங்களைச் செய்கிறான்.

92. அநந்தமே ஆனந்தம், முடிவுள்ள ஏதேனிலும் ஆனந்தம் இல்லை.

93. எவ்விடத்து ஒருவன் வேறேதேனையும் காண்ப தில்லையோ, வேறேதேனையும் கேட்பதில்லையோ, வேறே தேனையும் ஓர்ந்தறிவதில்லையோ - அதுவே அநந்தம்.

94. எவ்விடத்து எப்படியாயினும் ஒருவன் வேறே தேனும் ஒன்றைக் காண்கிறானே, வேறேதேனும் ஒன் றைக் கேட்கிறானே, வேறேதேனும் ஒன்றை ஓர்ந்தறி கிறானே - அது முடிவுள்ளது.

95. எது அநந்தமோ அது நித்தியம். எது முடிவுள் ளதோ அது அநித்தியம்.

96. அநந்தமே உண்மையாகக் கீழும் மேலும், பின் னும் முன்னும், வலப் பக்கத்திலும் இடப் பக்கத்திலும் உள்ளது. அதுவே இது அனைத்தும்.

97. எவன் இங்ஙனம் காண்கிறானே, இங்ஙனம் சிந் திக்கிறானே, இங்ஙனம் ஓர்ந்தறிகிறானே, அவன் ஆன் மாவை நேசிக்கிறான், ஆன்மாவிலேயே திருப்தி கொள் கிறான், ஆன்மாவின் தோழமையை அனுபவிக்கிறான், ஆன்மாவிலேயே உவகை கொள்கிறான். அவன் 'சுவராத்' (ஆத்மராஜன்) அதாவது தன்னைத் தானே ஆள்பவன் ஆகிறான். அவன் உலகங்கள் அனைத்திலும் தன்னிலை யுடையவனாகிறான்.

98. ஆனால் எ வ ர் க ள் வேறு வகையில் அறிகிறார் களோ, அவர்கள் பிறரால் ஆளப்படுகின்றனர்; அழி வுடைய உலகங்களில் வசிக்கின்றனர். அவர்கள் எல்லா வுலகங்களிலும் பராதினராகிறார்கள்.

99. எவன் இங்ஙனம் காண்கிறானே, இங்ஙனம் சிந் திக்கிறானே, இங்ஙனம் ஓர்ந்தறிகிறானே, அவனுக்குப் பிராணன் ஆன்மாவிலிருந்து எழுகிறது; நம்பிக்கை ஆன் மாவிலிருந்து எழுகிறது; ஞாபகம் ஆன்மாவிலிருந்து எழுகிறது, அங்ஙனமே ஆகாசம், தீ, நீர் எழுகின்றன. அவனுக்கு ஒவ்வொன்றும் ஆன்மாவிலிருந்து எழுகின்றது.

100. எவன் இங்ஙனம் காண்கிறானோ, அவன் சாவைக் காண்பதில்லை; நோவையும் துக்கத்தையும் காண்பதில்லை. எவன் இவ்வாறு காண்கிறானோ, அவன் எங்கும் அனைத்தையும் காண்கிறான், அனைத்தையும் பெறுகிறான்.

101. ஆகாசம் சுத்தமாயிருக்கும்போது உள் இயல்பு சுத்தமாகிறது. உள் இயல்பு சுத்தமாகியபோது ஞாபகம் உறுதியாகிறது. பரமான்ம ஞாபகம் திடமாக நிலைத்திருக்கும்போது மனிதனை (ஆத்மவிறற்றவிர) ஏதேனிலும் பிணைக்கும் எல்லாக் கட்டுகளும் தளர்த்தப் படுகின்றன.

மூன்று அவஸ்தைகளும் அப்பாலும்

102. “பாவமற்ற, மூப்பற்ற, மரணமற்ற, சோகமற்ற, பசிதாகமற்ற, உண்மை ஆசைகளும் (சத்தியகாம), உண்மை இச்சைகளும் (சத்திய சங்கல்ப) உடைய ஆன்மா அல்லது ஆத்மன் எதுவோ, அதையே யாம் தேடவேண்டும், அதையே யாம் ஓர்ந்தறிய முயலவேண்டும்” என்று பிரஜாபதி கூறினார்.

103. அதைத்தேடி யறிகிறவன் எல்லாவுலகங்களையும் எல்லா ஆசைகளையும் எய்துகிறான்.

104. தேவர்களின் அதிபதியான இந்திரனும் அசுரர்களின் அதிபதியான விரோசனனும் குருவை யணுகும் சீடர்களின் ஆசாரப்படி கைகளிற் சுள்ளிகளுடன் பிரஜாபதியிடம் சென்றனர்.

105. அவர்கள் பக்தியுள்ள மாணவர்களாக முப்பத்திரண்டு வருஷம் பிரமசரிய விரதத்தை யனுட்டித்துக்கொண்டு அங்கு வசித்தனர்.

106. பிரஜாபதியால் வினவப்பட்டபோது அவர்கள் “ஆன்மாவை அறியும் நோக்கமாகவே யாம் இங்கு தங்கினோம்” என்றார்கள்.

107. “கண்ணுட் காணப்படும் புருஷன் எவனோ அவனே ஆன்மா. இது மரணமற்றது, பயமற்றது, இதுவே பிரம்மம்” என்றார் பிரஜாபதி.

108. அவர்கள் “ஐயனே, நீரில் எது காணப்படுகிறதோ, கண்ணாடியில் எது காணப்படுகிறதோ—இவற்றில் எது அது?” என்று கேட்டார்கள்.

109. அவர் சொன்னதாவது: “அவன் தானே உண்மையாக இவையனைத்துள்ளும் காணப்படுகிறான்.”

110. அவர்கள் திருப்திப்பட்டுச் சென்றனர். விரோசனன் திருப்திகொண்ட மனதுடன் அசுரரிடம் சென்று இக்கோட்பாட்டை அவர்களுக்குபதேசித்தான். “தேகம் மாத்திரம் (ஆன்மாவாக) வழிபடப்படவேண்டும்.”

111. ஆகையால், இப்போதும் எவன் இங்கு தானம் கொடுப்பதில்லையோ, எவனுக்குச் சிரத்தையில்லையோ, எவன் யாகஞ் செய்வதில்லையோ, அம்மனிதனை ஓர் அசுரன் என்றழைப்பர். ஏனெனில், இதுவே அசுரக்கோட்பாடு.

112. ஆனால் இந்திரனோ தேவர்களிடம் திரும்பும் முன்பே இத்தடையை உணர்ந்தான். “உடம்பு நன்கு உடைதரிக்கப்பட்டபோது (நீரில் காணப்படும்) இவ்வுடம்பு நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், உடம்பு பரிசுத்தமாயிருக்கும்போது இது பரிசுத்தமாயும் காணப்படுவதால், உடம்பு குருடாயிருந்தால் அந்த ஆன்மாவும் குருடாகும். மேலும், உடம்பு அழிந்ததும் அதுவும் உண்மையில் அழியும். ஆகையால், இக்கோட்பாட்டில் யான் ஒரு நன்மையையும் காணவில்லை.”

113. அவன் பிரஜாபதியிடம் திரும்பினான். அவர் இன்னும் முப்பத்திரண்டு வருஷம் தம்முடன் தங்கும்படி அவனை வேண்டினார்:

114. இக் காலப்பகுதி முடிவில் பிரஜாபதி இந்திரனுக்குக் கூறியதாவது. “எது சுவப்னத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் சஞ்சரிக்கிறதோ அதுவே ஆத்மா. அது மரணமற்றது. பயமற்றது. அதுவே பிரம்மம்.”

115. இன்னுமொருமுறை இந்திரன் அகன்றான். ஆனால் இத் தடையைக் கண்டான்: “உடம்பு குருடான போது சுவப்ன ஆன்மா குருடாக வில்லை. இவ்வுடம்பு ஒற்றைக் கண்ணுடையதானபோது இது ஒற்றைக் கண்ணுடையதாகவில்லை. அன்றியும் உடம்பின் அழிவால் இது அழிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் அவர்கள் அதைக் கொல்வதுபோலும் தோன்றுகிறது. அது நோவும் உணர்கிறதாகிக் கண்ணீர் விடுகிறது. ஆகையால், இதில் யான் ஒரு நன்மையும் காணவில்லை.”

116. மறுபடியும் அவன் பிரஜாபதியிடம் சென்று அவருடன் இன்னும் முப்பத்திரண்டு வருஷம் தங்கினான்.

117. இக் காலப்பகுதி முடிவில் பிரஜாபதி இந்திரனுக்குச் சொன்னதாவது: “எப்போது ஒருமனிதன் தூக்கமாய் இளைப்பாறிக் கொண்டு நிறை அமைதியாய் இருக்கையில் கனாக் காண்பதில்லையோ அதுவே ஆத்மா, அது மரணமற்றது, பயமற்றது. அதுவே பிரம்மம்.”

118. இன்னுமொருமுறை இந்திரன் அகன்றான். ஆனால் இத் தடையுடன் திரும்பினான்: “உண்மையில் ‘இதுவே நான்’ என்று அவன் தன்னைச் செம்மையாக அறியவில்லை. அன்றியும் இப்பிராணிகளையும் அவன் அறியவில்லை. அவன் முழு அழிவுக்குட் பிரவேசித்திருக்கிறான் இதிலும் யான் ஒரு நன்மையுங் காணவில்லை.”

119. பிரஜாபதியின் உத்தரவில் இந்திரன் இன்னும் ஐந்து வருஷம் அவருடன் தங்கினான்.

120. பின்னர் பிரஜாபதி இந்திரனுக்கு உபதேசித்த தாவது: “இந்திரா! இச் சரீரம் அழியும் இயல்புடையது. அது மரணத்திற்கு ஆட்பட்டது. அது மரணமற்றதும் சரீரமின்றியதுமான ஆத்மாவின் இருப்பிடம்.”

121. “சரீரத்துடன் கூடிய ஆன்மா இன்ப துன்பத் திற்கு ஆளானது. சரீரமின்றிய ஆன்மா இன்ப துன்பத் தால் தொந்தரை செய்யப் படுவதில்லை.”

122. “காற்று சரீரமின்றியது. முகிலும் மின்ன லும் இடி முழக்கமும் சரீரமில்லாதவை. இவை மேலே கிளம்பி உறுபல உயர் ஒளியை அணுகியபோது தம் சுய வடிவில் விளங்குகின்றன.”

123. “அவ்வாறே இவ் வஸ்துவும் இச் சரீரத்தி னின்று கிளம்பிப் பரஞ்சோதியை யடைந்து தன் சுய வடிவில் விளங்குகிறது.”

124. “இதுவே உத்தம புருஷன், பரமான்மா.”

125. “அவன் அங்கே சிரித்தும், விளையாடியும், மகிழ்ந்தும் எச் சரீரத்தினுட் பிறந்தானோ அச் சரீரத் தைப் பொருட் படுத்தாது உலாவுகிறான்.”

126. “வண்டியில் ஒரு குதிரை பூட்டப்பட்டது போல் இச் சரீரத்திற் பிராணன் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது.”

127. “எங்கு கண் (பார்க்குஞ் செயலில்) ஆகாயத் துள் நுழைந்திருக்கிறதோ அதுவே கண்ணி லு ள் ள ஆன்மா, கண் பார்க்கும் ஒரு கருவியே.”

128. “இதை நான் முகர்வேனாக” என்று எவன் அறிகிறானோ, அவனே ஆன்மா. மூக்கு முகரும் கருவியே.

129. “நான் சிந்திப்பேனாக” என்று எவன் அறிக றானோ, அவனே ஆன்மா. மனமே அவனது தெய்வீகக் கண். அவனது தெய்வக் கண்ணாகிய மனதாலேயே அவன் காண்கிறான், விரும்புகிறான், களிக்கிறான்.

130. பிரம்மலோகத்திலிருக்கும் தேவர்கள் ஆன்மா வைப் (பிரஜாபதியால் இந்திரனுக்கும் இந்திரனால் தேவர் களுக்கும் அறிவுறுத்திய வண்ணம்) உபாசிக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் பத்து

பிருஹதாரணியகோபநிஷதம்

ஓம் பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே/
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வசிஷ்யதே||

ஓம் சாந்தி:!! சாந்தி:!! சாந்தி:!!!

ஓம் பூரணமே அது அனைத்தும். பூரணமே இது அனைத்தும். பூரணம் பூரணத்திலிருந்து பிறந்துள்ளது. பூரணத்திலிருந்து பூரணத்தை யெடுத்தும் எஞ்சியிருப்பது பூரணமே.

ஓம் அமைதி! அமைதி!! அமைதி!!!

யாஜ்ஞவல்கியர் — மைத்ரேயீ சம்வாதம்

1. “மைத்ரேயீ! உண்மையாக நான் இன்னொரு வாழ்க்கை ஆசிரமத்தை மேற்கொள்வதற்கு இவ் வீட்டை விட்டு வெளியேகி, வனத்தில் வசிக்க விரும்புகிறேன். ஆகையால், என் சொத்தை உனக்கும் காத்தியாயனிக் கும் பங்கிட்டு விடுகிறேன்” என்று பகர்ந்தார் யாஜ்ஞ வல்கியர்.

2. “பூசிக்கத்தக்க என் நாதா! இந்த முழு உலகும் அதன் செல்வம் அனைத்துடன் எனக்கிருந்தால் நான் அழிவில்லாதவளாகுவேனோ?” என்று மைத்ரேயீ கேட்டான்.

3. “இல்லை, செல்வந்தர்களின் வாழ்க்கை போன்று உன் வாழ்க்கை இருக்கும். ஆனால், செல்வத்தால் அமிரு தத்வத்தைப் பெறுவதற்கு இடமில்லை” என்று யாஜ்ஞ வல்கியர் பதிலளித்தார்.

4. “அப்படியாயின், நான் அதனால் அழிவில்லாதவ ளாகாவிட்டால், செல்வம் எனக்கு என்ன தேவைக்கு? ஓ பூசிக்கத்தக்க நாதனே! சாகாமையை அடைவதற்குத் தாங்கள் அறியும் ஏதேனும் வழிதுறையை எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்றான் மைத்திரேயீ.

5. யாஜ்ஞவல்கியர் பதிலளித்ததாவது: “நீ எனக் குப் பிரியமானவன், நீ பிரியமான பேச்சுப் பேசுகிறாய். அருகே வந்து உட்கார். நான் அதை உனக்கு விளக்கிக் கூறுகிறேன்.”

6. “உண்மையாகக் கணவன் பொருட்டன்று கண வன் பிரியத்துக்குரியவனாக இருப்பது, ஆனால் ஆத்மா வின் பொருட்டே கணவன் பிரியத்துக்குரியவனாயிருக் கிறான்.”

7. “உண்மையாக உலகின் பொருட்டன்று உலகம் பிரியத்துக்குரியதாயிருப்பது. ஆனால் ஆத்மாவின் பொருட்டே உலகம் பிரியத்துக்குரியதாயிருக்கிறது.”

8. ‘உண்மையாக ஆத்மன் பார்க்கப்படவேண்டும், கேட்கப்படவேண்டும், சிந்திக்கப்படவேண்டும். ஆத்மதரி சனத்தாலும் கேள்வியாலும் சிந்தனையாலும் இது அனைத்தையும் ஒருவர் அறிகிறார்.’

9. “பிராமண வகுப்பை ஆத்மாவுக்கு அன்னிய மான ஏதோ ஒன்று என்று கருதுபவனை பிராமணன் தள்ளிவிடுகிறான். உலகத்தை ஆத்மாவுக்கு அன்னியமான தாய்க் கருதுபவனை உலகம் தள்ளிவிடும். பிராமண வகுப்பு, கூத்திரிய வகுப்பு, இவ்வுலகங்கள், இத்தேவர்கள், இப்பூதங்கள், ஒவ்வொன்றும் அந்த ஆத்மாவே.”

10. “முரசு அறையப்படும்போது அதன் பற்பல குறிப்பிட்ட சப்த சுரங்களை நீ வேறுபாடு கண்டறிதல் முடியாது. ஆனால், அவை முரசின் பொதுசப்த சுரத்திற்

அல்லது வெவ்வேறு விதமான அடித்தலால் ஏற்படும் பொதுச் சப்தத்தில் உட்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன; முரசின் சப்த சுரங்கள் முரசின் பொதுச்சப்த சுரத்திற்கு வேறாக இருப்பை வைத்திருக்கவில்லை. அவ்வாறே, தூயசேதன ஆத்மனுக்கு வேறாகக் குறிப்பிட்டயாதும் அறியப்படுவதில்லை. பரமான்வே சத்து. ஒவ்வொன்றிலும் தூய அறிவின் இயல்பு இருக்கிறது. இதனால் ஒவ்வொன்றும் ஆத்மாவே. ஆத்மா அல்லது தூயவஸ்துவிலிருந்து வேறாக ஒவ்வொன்றும் இருப்பற்றது என்று கருதப்பட வேண்டும்.’’

11. ஒரு சங்கு ஊதப்படும்போது அல்லது ஒரு வீணை வாசிக்கப்படும்போது நீ அதன் பற்பல குறிப்பிட்ட சுரங்களை வேறு பிரித்தறிதல் முடியாது. ஆனால், அவை சங்கின் அல்லது வீணையின் அல்லது யாதொரு இசைக் கருவியின் பொதுச் சுரத்தில் உட்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கு அல்லது வீணையின் சப்த சுரங்கள் சங்கு அல்லது வீணையின் பொதுச் சுரத்திற்கு வேறாக இருப்பை வைத்திருக்கவில்லை. அவ்வாறே தூய சேதன ஆத்மனுக்கு வேறாக யாதும் காணப்படுவதில்லை. ஒரு முரசு, ஒரு சங்கு, ஒரு வீணை பொதுச்சப்தத்தில் உட்கொள்ளப்பட்ட தம் சொந்த, வேறான, பொது, விசேஷ சுரங்களை வைத்திருக்கின்றன. அதேபோன்று பலவித ஜாதியும் விசிட்டமும் தனிமுதல் அல்லது பிரம்மத்துக்கு வேறாக இல்லாததனால் எல்லாப் பொருட்களும் ஒன்றாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

12. ஓர் உப்புக்கட்டி நீரில் போடப்பட்டபோது வெறும் நீராகக் கரைந்து போகிறது; அதை மறுபடியும் எடுத்தல் (அல்லது காணல்) முடியாது; ஆனால், எவ்விடத்திலிருந்தும் யாம் நீரைச் சுவைத்தாலும் அது உப்பின் சுவையை வைத்திருக்கும்; அங்ஙனமே அறிவை விட யாதையும் உட்கொள்ளாத அநந்த, தன்னிலையுடைய இப் பெரும் வஸ்துவும் இப் பூதங்களிலிருந்து வெளியே கிளம்பி மறுபடியும் அவற்றுள் மறைகிறது. (தனித்தன்மை யில்லாதபோது விடய அறிவு அங்கில்லை.)

13. மைத்ரேயீ கூறியதாவது: “மரணத்திற்குப் பின் அறிவு இல்லை’ என்று சொன்னதால் என்னை மயங்கச் செய்துவிட்டீர்கள்” யாஜ்ஞவல்கியர் பதிலளித்ததாவது: “மயக்கந்தரும் யாதையும் யான் சொல்லவில்லை. ஏனெனில், எங்குதுவிதம் போன்று உண்டோ, ஒருவன் மற்றொன்றைப் பார்க்கிறான், ஒருவன் மற்றொன்றை முகர்கிறான், ஒருவன் மற்றொன்றைச் சுவைக்கிறான், ஒருவன் மற்றொன்றை வணங்குகிறான், ஒருவன் மற்றொன்றுடன் பேசுகிறான், ஒருவன் மற்றொன்றைக் கேட்கிறான், ஒருவன் மற்றொன்றைப்பற்றி எண்ணுகிறான், ஒருவன் மற்றொன்றை அறிகிறான்.

14. “ஆனால், ஆத்மா மாத்திரம் இது அனைத்து மாயிருக்கும்போது எப்படி ஒருவன் இன்னொன்றைக் காணமுடியும், எப்படி ஒருவன் இன்னொன்றைச் சுவைக்க முடியும், எப்படி ஒருவன் இன்னொன்றை வணங்கமுடியும், எப்படி ஒருவன் இன்னொன்றுடன் பேசமுடியும், எப்படி ஒருவன் இன்னொன்றைக் கேட்க முடியும், எப்படி ஒருவன் இன்னொன்றை அறிய முடியும்?

15. “எவனால் ஒருவன் அனைத்தையும் அறிகிறானோ, அவனை எப்படி ஒருவன் அறியமுடியும்?

16. “அந்த ஆத்மன் ‘இது அன்று, இது அன்று’ என்று விரித்துரைக்கப்பட வேண்டும்.

17. “அவன் மனதுக் கெட்டாதவன், அழிவற்றவன், பற்றின்றியவன், சுவதந்திரன், துக்கத்திற்கோ அழிவிற்கோ ஆளாகாதவன்.

18. “அறிபவனை எப்படி ஒருவன் அறிய வேண்டும்?

அந்தர்யாமி

19. “ஓ யாஜ்ஞவல்கியரே! அந்தர்யாமி யார் என்பதை எனக்குச் சொல்லும்” என்றார் கௌதமர்.

20. யாஜ்ஞவல்கியர் பதிலளித்ததாவது: “எவர் பிருதுவியிலிருந்து கொண்டு பிருதுவியினுள் உறைகிறாரோ, எவரைப் பிருதுவி அறிகிறதில்லையோ, எவரது உடல் பிருதுவியோ, எவர் பிருதுவியினுள் நின்று அதை ஆள்கிறாரோ, அவரே உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவர்.

21. “எவர் நீர், நெருப்பு, காற்று, மேகமண்டலம், சுவர்க்கம், சூரியன், திக்குகள், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், ஆகாசம், இருள், ஒளி முதலியவற்றுள் உறைகிறாரோ, எவரது உடல் இவையோ, எவர் இவற்றிலிருந்து இவற்றை ஆள்கிறாரோ, ஆனால் எவரை அவை அறிவதில்லையோ — அவரே உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவர்.

22. “எவர் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இருந்து கொண்டு எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் உறைகிறாரோ, எவரை எல்லாப் பிராணிகளும் அறிகிறதில்லையோ, எவரது உடல் எல்லாப் பிராணிகளும், எவர் எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் நின்று அவற்றை ஆள்கிறாரோ, அவரே உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவர்.

23. “எவர் சுவாசம், வாக்கு, கண், காது, மனம், தோல் அறிவு, விதை முதலியவற்றுள் உறைகிறாரோ எவரை அவை அறிவதில்லையோ, எவரது உடல், அவையோ, எவர் அவற்றினுள் நின்று அவற்றை ஆள்கிறாரோ — அவரே உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவர்.

24. “அவர் காணப்படாமற் காண்கிறார், கேட்கப்படாமற் கேட்கிறார், நினைக்கப்படாமல் நினைக்கிறார், அறியப்படாமல் அறிகிறார்.

25. “அவரைவிட வேறு காண்பவர் இல்லை. அவரைவிட வேறு கேட்பவர் இல்லை. அவரைவிட வேறு அறிபவர் இல்லை.

26. “அவரே உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவர்.

27. “அவரிலிருந்து வேறான யாதும் அழிவுள்ளது.”

அக்ஷரம் (அழிவற்ற வஸ்து)

28. “ஓ யாஜ்ஞவல்கியரே! எது வானத்திற்கு மேலும் பூமிக்குக் கீழும் இருந்துகொண்டு வானத்தையும் பூமியையும் சென்றகாலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் தழுவுகிறதென்று கூறப்படுகிறதோ, அது எதிற் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கோக்கப்பட்டுள்ளது?” என்றார் கார்க்கி.

29. யாஜ்ஞவல்கியர் பதிலளித்ததாவது: “ஆகாசத்தில்”.

30. “எதனிடம் ஆகாசம் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது?” என்று கேட்டார் கார்க்கி.

31. யாஜ்ஞவல்கியர் கூறியதாவது: “ஓ கார்க்கியே! பிரம்மஞானிகள் இதை அக்ஷரம் (அழிவற்றது) என்பர்.

32. “அது தூலமோ சூக்குமமோ அன்று, குட்டையோ நெட்டையோ அன்று, செம்மையோ வெண்மையோ அன்று; அது நிழலுமன்று, இருளும்ன்று, காற்றுமன்று, ஆகாசமுமன்று, அது ஒட்டுப்பண்பின்றியது, கண்களின்றியது, காதுகளின்றியது, வாக்கின்றியது, மனமின்றியது, ஒளியின்றியது, சுவாசமின்றியது. வாய் அல்லது வாயில் இன்றியது, அளவின்றியது, அதற்கு உள்ளுமில்லை புறமுமில்லை. அது ஒன்றையும் உண்பதில்லை அல்லது ஏதொன்றும் அதை உண்பதில்லை.

33. “இந்த அழிவற்ற வஸ்துவின் கட்டளையாலேயே சூரிய சந்திரர் தனியாக நிற்கின்றனர்.”

34. அவ்வஸ்துவின் கட்டளையாலேயே வானமும் பூமியும் தத்தம் நிலைகளில் நிற்கின்றன.

35. அவ்வஸ்துவின் கட்டளையாலேயே நிமிஷங்கள், மணிநேரங்கள், பகல் இரவுகள், பட்சங்கள். மாதங்கள், இருதுகாலங்கள், வருஷங்கள் அனைத்தும் தனியாக நிற்கின்றன.

36. அவ்வஸ்துவின் கட்டளையாலேயே சில நதிகள் பனியுள்ள மலைகளிலிருந்து கீழ்த்திசையை நோக்கிப் பாய்கின்றன. மற்றையவை மேற்றிசையை நோக்கிப்பாய்கின்றன. மேலும், மற்றையவை தமக்கு நியமிக்கப்பட்ட திசைகளை நோக்கிப் பாய்கின்றன.

37. அவ்வஸ்துவின் கட்டளையாலேயே கொடுப்பவர்களை மனிதர் புகழ்கின்றனர். தேவர்கள் யாகத்தையும் பிதிருக்கள் ஆகுதிகளையும் பின்பற்றுகின்றனர்.

38. எவனாயினும் இந்த அழிவற்ற பொருளை யறியாமல் இவ்வுலகில் ஆகுதிகளை அர்ப்பணிக்கிறானோ, யர்களு செய்கின்றானோ, தேவர்களைப் பூசிக்கின்றானோ, ஆயிரம் வருஷங்களுக்குக் கூட தவங்களை அனுஷ்டிக்கின்றானோ - அவனது கர்மம் முடிவுடையது.

39. எவனாயினும் இந்த அழிவற்ற வஸ்துவை அறியாது இவ்வுலகை விட்டு நீங்கினால் அவன் துயர் மிகுந்தவனாகிறான்.

40. ஆனால் எவன் இவ் அழிவற்ற வஸ்துவை அறிந்து கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு நீங்குகிறானோ, அவன் ஓர் உண்மையான பிராமணனே.

வழிகாட்டும் ஒளி

41. “இப்புருஷனுடைய ஒளி எது?” என்றார் ஜனகர்.

42. யாஜ்ஞவல்கியர் பதிலளித்ததாவது: “ஓ அரசே! சூரியனே ஒளி. சூரிய ஒளியாலேயே மனிதன் இருக்க

கிருன், நகர்கிருன், தன் வேலையைச் செய்கிருன், வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகிருன்.

43. “சூரியன் அஸ்தமித்தபோது மனிதனின் ஒளி எது?”

44. “சந்திரனே உண்மையாக ஒளி, ஏனெனில் சந்திர ஒளியாலேயே மனிதன் இருக்கிருன், நகர்கிருன், தன் வேலையைச் செய்கிருன், வீட்டுக்குத் திரும்புகிருன்.”

45. “சூரியனும் சந்திரனும் அஸ்தமித்த போது மனிதனின் ஒளி எது?”

46. “அக்கினியே உண்மையில் அவனது ஒளி; ஏனெனில் அக்கினியின் ஒளியாலேயே மனிதன் இருக்கிருன், நகர்கிருன், தன் வேலையைச் செய்கிருன், வீட்டுக்குத் திரும்புகிருன்.”

47. “சூரியனும் சந்திரனும் அஸ்தமித்த போது, அக்கினியும் ஒடுங்கியபோது மனிதனின் ஒளி எது?”

48. “வாக்கே உண்மையில் அவனது ஒளி; ஏனெனில் வாக்கின் ஒளியாலேயே அவன் இருக்கிருன், நகர்கிருன், தன் வேலையைச் செய்கிருன், வீட்டுக்குத் திரும்புகிருன். ஆகையால், ஒருவன் சொந்தக் கைகளைக் காண முடியாத போதும் சப்தம் உற்பவிக்கும்போது அவ் விடத்திற்குச் செல்கிருன்.”

49. “சூரியனும் சந்திரனும் அஸ்தமித்து, அக்கினி அணைந்து ஒலி அடக்கப்பட்டபோது, ஒளி எது?”

50. “ஆத்மாவே உண்மையில் அவனது ஒளி; ஏனெனில் ஆத்ம ஒளியாலேயே அவன் இருக்கிருன், நகர்கிருன், தன் வேலையைச் செய்கிருன், வீட்டுக்குத் திரும்புகிருன்”

51. “அந்த ஆத்மா எது?”

52. எவன் பிராணன்களாற் சூழப்பட்டு இருதயத் தினுள் இருக்கிறானோ, ஒளிமயமான புருஷனோ, சித்து இயல்புடையவனோ அவனே.

53. அவன் ஒரேமாதிரியிருந்து கொண்டு ஈர் உலகங்களிலும் உலாவுகிறான்.

54. அவன் நினைப்பது போலும், நகர்வது போலும் சஞ்சரிக்கிறான், கனாவில் அவன் இவ்வுலகையும் சாவின் வடிவங்களையும், அதாவது அழியும் இயல்புடைய அனைத்தையும் விட்டு வெளியேறுகிறான்.

55. இப் புருஷன் பிறக்கும்போது ஓர் உடம்பை எடுத்து அனைத்துடனும் ஒன்றாகிறான். அவன் இறக்கும் போது உடம்பைவிட்டு வெளியேகி எல்லாத் தீமைகளையும் விலக்குகிறான்.

நனவும் கனவும்

56. அம்மனிதனுக்கு இரு நிலைகள் உள. ஒன்று இங்கே இவ்வுலகில், மற்றையது பரலோகத்தில். கனா நிலையே இடைப்பட்ட மூன்றாம் நிலை.

57. எப்போது அவன் தூங்குகிறானோ, அப்போது தன் உலகிலிருந்து மூலப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டு அதை அழித்து மீண்டும் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு தன் சொந்த ஒளியாற் கனவு காண்கிறான். இந்நிலையில் இப் புருஷன் சுவயஞ் சோதியாகிறான்.

58. அங்கு தேர்களோ குதிரைகளோ வழிகளோ இல்லை. ஆனால் அவன் தானே தேர்களையும் குதிரைகளையும் வழிகளையும் சிருட்டிக்கிறான். அவனே உண்மையாகச் சிருட்டிகர்த்தா.

59. அவனது இன்பவனங்கள் பார்க்கப்படலாம். ஆனால், அவன் யாருக்கும் கட்புலனாகாதவன். ஆகையால், “யாரும் ஒரு மனிதனைத் திடீரென்று எழுப்ப வேண்டா; ஏனெனில் அவனது உடம்புக்கு அவன் மீண்டும் செம்மையாக வராதிருந்தால் அதைக் குணப்படுத்துகிறது கடினம்” என்று சொல்லப்படுகிறது.

60. அம் மனிதன் அவ்வின்ப நிலையில் (சம்பர்சாத) ஆழ்ந்த உறக்கம் தன்னை நுகர்ந்து கொண்டும், புண்ணியமானதையும் பாவமானதையும் பார்த்துக்கொண்டும் தான் ஆரம்பித்த இடத்திற்கு, தான் வந்ததுபோல், மீண்டும் விரைவாகச் செல்கிறான். அங்கு அவன் ஏதாயினும் பார்த்திருந்தால் அவன் அதனால் பாதிக்கப்படுவதில்லை; ஏனெனில் அம்மனிதன் யாதிலும் பற்றில்லாதவன்.

61. அப்புருஷன் நனவுநிலையில் இன்பத்தை நுகர்ந்து பிற்பாடு சுற்றித்திரிந்து நன்மையானதையும் தீமையானதையும் பார்த்துக்கொண்டு தான் வந்ததுபோல் மீண்டும் கனாநிலைக்கு விரைவிற செல்கிறான்.

62. எங்ஙனம் ஒரு பெரிய மீன் ஒரு நதியின் வலப்பக்கமும் இடப்பக்கமுமான இருகரைகள் நெடுகச் சஞ்சரிக்குமோ, அங்ஙனம் அப்புருஷன் உறக்கநிலை விழிப்புநிலையாகிய இரு நிலைகளிலுஞ் சஞ்சரிக்கிறான்.

ஆழ்ந்த உறக்கம்

63. எங்ஙனம் ஒரு கழுகு ஆகாயத்திற் பறந்து களைத்துப்போய்ச் சிறகுகளை மடித்துக் கூட்டை நோக்கிச் செல்கிறதோ, அங்ஙனமே அப்புருஷன் ஆழ்ந்து உறங்கும் எந்நிலையில் யாதையும் ஆசைப்படுவதில்லையோ அந்நிலையை நோக்கி விரைவிற செல்கிறான்.

64. அவனது உடம்பில் ‘ஹித’ என்றழைக்கப்படும் நரம்புகள் உள. அவை ஒரு மயிர் ஆயிரம் பங்காய்ப்

பிரிக்கப்பட்டதுபோற் சிறியவை; வெண்மை, மஞ்சள், பச்சை, சிவந்தரசம் நிறைய உடையவை.

65. இதுவே அவனது உண்மை இயல்பு. அது ஆசை, பாவம், பயம் ஒழிந்த நிலை. நுண்மதியுள்ள ஆத்ம (பிராஜ்ஞ) னால் தழுவப்பெற்றபோது அவன் உள்ளும் புறமும் யாதொன்றையும் அறிவதில்லை. இதுவே அவனது உண்மை இயல்பு. இதில் ஆசைகள் அனைத்தும் பூர்த்தியாகின்றன. இதில் ஆத்மாவே அவனது தனி ஆசை. இந்நிலையில் ஆசையோ துன்பமோ இல்லை.

66. அப்போது தகப்பன் தகப்பன் அல்லன், தாய் தாயல்லன், உலகங்கள் உலகங்கள் அல்ல.

67. அவன் புண்ணிய பாவத்தால் தொடரப்படுவதில்லை; ஏனெனில் அவன் இருதய துன்பங்கள் அனைத்தையும் கடந்தவன்.

68. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அவன் ஒன்றும் அறிவதில்லை. ஆயினும் அவன் அறிகிறான். ஏனெனில் அறிவது அறிபவனிலிருந்து பிரிக்க முடியாது. ஏனெனில் அது அழிவில்லாதது. அப்போது அங்கு இரண்டாம் பொருள் இல்லை. அவனுக்கு வேறாக அவன் அறியக் கூடியதில்லை.

69. மாகடலைப் போன்று அந்த ஒரே காண்போன் ஏதேனும் இருமையற்றது. இதுவே பிரம்மலோகம்.

70. இதுவே அவனது பரம அடைவு, அவனது பரம சித்தி, அவனது பரமலோகம், அவனது பரமானந்தம். இவ்வானந்தத்தின் ஒரு பகுதியையே மற்றைய பிராணிகள் அனைத்தும் நுகர்கின்றன.

71. மூப்பினாலோ அல்லது நோயினாலோ உடல் மெலிவுற்றபோது அம்மனிதன் தன் அங்கங்களிலிருந்து தன்னையே பிரித்துக்கொண்டு தான் வந்த பிரகாரம்

தான் ஆரம்பித்த இடத்திற்கு, புது வாழ்வுக்கு (புதுத் தேகம் பெறுவதற்கு) மீண்டும் விரைந்து செல்கிறான்.

மரணத் தோற்றப்பாடு

72. ஒரு பலவீன நிலைமைக்கு வந்த பிற்பாடு உயிர் உணர்வற்ற ஒரு நிலைக்கு அடங்குகிறது போலும், அப்போது இந்திரியங்கள் அவனைச் சந்திக்கச் செல்கின்றன.

73. ஒளியுடன் ஒளிக்கிற இந்திரியங்களை முற்றாகப் பற்றிக்கொண்டு உயிர் இருதயத்துள் இறங்குகிறது.

74. கண்ணினுள் உள்ள புருஷன் அறவே திரும்பும்போது உயிர் நிறத்தை (யாதும் வடிவத்தை) உணர்வதில்லை. “அவன் ஒன்றாகி விட்டான், அவன் காண்கிறானில்லை” என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். (அவ்வாறே மறறைப் புலன்களின் தொழிற்பாடும்)

75. இருதய வாயில் பிரகாசமாகிறது. அந்த ஒளியால் கண்ணடாக அல்லது தலையோடு மூலமாக அல்லது உடலின் வேறிடங்களுடாக ஆன்மா புறப்படுகிறது.

76. அவன் அவ்வண்ணம் புறப்படும்போது உயிர்ச் சக்தி அவனைப் பின்பற்றிப் புறப்படுகிறது. அவ்வண்ணம் உயிர்ச்சக்தி புறப்படும்போது எல்லா இந்திரியங்களும் அதைத் தொடர்ந்து புறப்படுகின்றன.

77. அவன் உணர்வுள்ளவன், உணர்வுள்ளவனாயிருப்பதால் அவன் பின்பற்றிப்போகிறான். அப்போது அவனது அறிவும் கர்மமும் அவனது முற்சென்ம அறிவும் அவனைக் கைப்பற்றுகின்றன.

78. எங்ஙனம் ஒரு கம்பளிப் புழு வேறொரு புற்றளிரைப் பற்றிக்கொண்டு தன்னை முற்றாக அதைநோக்கி இழுத்துக் கொள்ளுமோ, அங்ஙனமே இச்சீவனும் இவ்

வுடலை எறிந்தபின் வேரோர் உடலைப் பற்றிக்கொண்டு தன்னைமுற்றுக அதைநோக்கி இழுத்துக்கொள்கிறது.

79. எங்ஙனம் ஒரு தட்டான் ஒரு தங்கக்கட்டித் துண்டை எடுத்து அதிபுதிதாயும் அதியழகாயுமுள்ள வேறு வடிவத்தை அமைப்பானோ, அங்ஙனமே இச் சீவனும் இவ்வுடலை எறிந்தபின் அதிபுதிதாயும் அதியழகாயுமுள்ள வேறு வடிவத்தைப் பிதிர்லோகத்திற்குத் தகுந்தவாரோ, கந்தர்வலோகத்திற்குத் தகுந்தவாரோ, தேவலோகத்திற்குத் தகுந்தவாரோ, பிரஜாபதி உலகத்திற்குத் தகுந்தவாரோ, பிரமலோகத்திற்குத் தகுந்தவாரோ, மற்றைப் பிராணிகளின் உலகுக்குத் தகுந்தவாரோ தனக்குத் தானே சிருட்டிக்கிறது.

80. அறிவு, மனம், உயிர்ச்சக்தி, கண், காது, மண், நீர், காற்று, ஆகாசம், ஒளி, ஒளியின்மை, ஆசை, ஆசையின்மை, கோபம், கோபமின்மை, அறம், அறமின்மை, பொருள்கள், அனைத்தையும் உட்கொண்டிருக்கிற அந்த ஆத்மா உண்மையில் பிரம்மமே.

81. இப்போது ஒரு மனிதன் இதைப்போன்று அவ்வது அதைப்போன்றிருப்பது அவனது வினைகளினதும் நடத்தையினதும் பிரகாரம் அவன் அவ்வாறே ஆய்விடுவான். நற்கர்ம மனிதன் நல்லவனாகிறான். பாவகர்மத்தைச் செய்பவன் பாவியாகிறான்.

82. எங்ஙனம் அவனது ஆசையோ, அங்ஙனமே அவனது தீர்மானம். எங்ஙனம் அவனது இச்சையோ, அங்ஙனமே அவனது செயல். எங்ஙனம் அவனது செயலோ அங்ஙனமே அவனது பலன்.

83. எவனது மனம் உலகப்பொருட்களைப் பற்றியிருக்கிறதோ, அவன் செயல்களால் தன்மனம் பற்றியிருக்கும் பொருட்களைப் பெறுகிறான். விளைவுகளைப் பெற்றபின் ஏதாயினும் கர்மம் இங்கு பூமியிற் செய்த போது அவன் மறுபடியும் அவ்வுலகிலிருந்து இக் கர்ம பூமிக்கு வருகிறான்.

84. இங்ஙனம் எவன் ஆசைப்படுகிறானோ, அவன் ஒவ்வோர் உலகமாக அலைந்து திரிகிறான். ஆனால் எவன் ஆசைப்படுவதில்லையோ, எவன் ஆசையின்றியவனோ, எவன் ஆசைகளைக் கடந்தவனோ, எவனது ஆசைகள் பூர்த்தியாகியவையோ அல்லது ஆத்மாவை மாத்திரம் ஆசைப்படுகிறானோ அவனது பிராணன்கள் வேரோரிடத்திற்குச் செல்வதில்லை. பிரம்மமாயிருப்பதால் அவன் பிரம்மத்தை அடைகிறான்.

85. உயிர்நீங்கிய ஏதோ ஒன்றுபோல், எங்ஙனம் பாம்புச்சட்டை எறும்புப் புற்றுக்குமேல் விடப்பட்டுக் கிடக்குமோ, அங்ஙனமே இச்சரீரமும் கிடக்கும். ஆனால் உடல் நீங்கிய அழிவற்ற ஆவிபிரம்மமே, ஒளிவடிவினதே,

86. ஒருவன் பரமான்மாவை ஓர்ந்தறிந்து அதைத் தன் ஆன்மாவாக அறிந்தால் அப்போது அவன் என்ன ஆசையின்பொருட்டு அல்லது யாரது நிமித்தம் உடற்றுன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும்?

87. எவன் தன் உடம்பினுட்புகுந்த ஆன்மாவை எதிர்ப்பட்டு அறிந்துள்ளானோ உண்மையாக அவனே சிருஷ்டி கர்த்தா. ஏனெனில் அவனே அனைத்துக்கும் இறைவன். அவனுடையதே உலகம். அதுமாத்திரமன்று, அவன் உலகமதுவே.

88. இங்கு யாம் இருக்கும்போதே பிரம்மத்தை அறியவேண்டும். அதை யாம் அறியாவிட்டால் பெரும் நஷ்டம் உண்டு. எவர்கள் அதை அறிகிறார்களோ அவர்கள் சாகாதவர்களாகிறார்கள், ஆனால் மற்றையவர்கள் எல்லாம் உண்மையாகத் துன்பம் அடைகிறார்கள்.

89. ஒருவன் தன் சொந்த ஆத்மாவைக் கடவுளாக, உண்டாய, உண்டாகப்போகிற அனைத்துக்கும் உண்மையான இறைவனாகக் காணும்போது அவன் மேலும் பயப்படுவதில்லை.

90. அதில் விவிதம் இல்லை. அதில் வேறுபாட்டைக் காணும் எவனாயினும் மரணத்திலிருந்து மரணத்திற்குச் செல்கிறான்.

91. புத்திமானாகிய பிராம்மணன் அதைக் கண்டு பிடித்தபின் ஞானத்தைப் பயில்வானாக. அவன் பல சொற்களை நாடவேண்டா. ஏனெனில், சொற்கள் மலைக்கச் செய்கின்றவை.

92. எவன் இவ்வாறு அறிகிறானோ, எவன் தன் புலன்களை வசப்படுத்தியுள்ளானோ, எவன் அமைதியானவனோ, ஆசைகள் அனைத்திலிருந்தும் நீங்கியவனோ, சகிப்புடையவனோ, மனச்சமாதானம் உடையவனோ — அவன் ஆத்மாவை ஆத்மாவிற் காண்கிறான், அனைத்தையும் ஆத்மாவாகக் காண்கிறான்.

93. அதைப் பாவம் மேற்கொள்வதில்லை. அவன் எல்லாப் பாவங்களையும் வெல்கிறான். பாவத்திலிருந்து நீங்கியவனாகி, அசுத்தத்திலிருந்து நீங்கியவனாகி, ஐயத்திலிருந்து நீங்கியவனாகி, அவன் உண்மையான பிராம்மணன் ஆகிறான்.

94. இந்த ஆத்மா பெரியது, பிறவாதது, பலமானது, செல்வநதி. இதையறிபவன் செல்வம் பெறுகிறான்.

95. பிரமம் உண்மையாகப் பயமின்றியது. இதை அறிகிறவன் உண்மையாகப் பயமின்றிய பிரமனாகிறான்.

த, த, த.

96. பிரஜாபதியின் மூவகையான மக்களாகிய தேவர், மனிதர், அசுரர் தம் பிதாவாகிய பிரஜாபதியிடம் பிரமசாரிகளாக வசித்தனர்.

97. தம் சிஷ்யத்துவத்தை முடித்துக்கொண்டு "எங்கள் கடமையை எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று

தேவர்கள் பிரஜாபதியைக் கேட்டனர் 'த' என்னும் அட்சரத்தைப் பிரஜாபதி அவர்களுக்குக் கூறினார். பின்னர் "ஓர்ந்தறிந்து கொண்டீர்களா?" என்று கேட்டார். "ஓர்ந்தறிந்து கொண்டோம்: (தாம்யத) தன்னடக்க முடையவர்களாயிருங்கள் என்று எமக்குச் சொன்னீர்கள்" என்று அவர்கள் பதிலளித்தனர்.

98. பின்னர் மனிதர் "எங்கள் கடமையை எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று அவருக்குச் சொன்னார்கள். பிரஜாபதி 'த' என்னும் அட்சரத்தை அவர்களுக்குச் சொன்னார். பின்னர் "ஓர்ந்தறிந்து கொண்டீர்களா?" என்று கேட்டார். "ஓர்ந்தறிந்து கொண்டோம்: (தத்த) தானம் செய்யுங்கள் என்று எமக்குச் சொன்னீர்கள்" என்று அவர்கள் பதிலளித்தனர்.

99. பின்னர் அசுரர் "எங்கள் கடமையைச் சொல்லுங்கள்" என்று அவரைக் கேட்டனர். பிரஜாபதி 'த' என்னும் அட்சரத்தை அவர்களுக்குக் கூறினார். பின்னர் "ஓர்ந்தறிந்து கொண்டீர்களா?" என்று கேட்டார். "ஓர்ந்தறிந்து கொண்டோம்: (தயத்வம்) தயை உடையவர்களாயிருங்கள் என்று எமக்குச் சொன்னீர்கள்" என்று அவர்கள் பதிலளித்தனர்.

100. தமம் உடையவராயிருங்கள், தருமம் செய்யுங்கள், தயை உடையவராயிருங்கள் என்று பொருள் படும் த, த, த என்னும் அட்சரங்களைத் தெய்வீகக் குரலால் இடிமுழக்க ஆற்றலுடன் திரும்பச் சொல்லப்படுகிறது.

101. ஆகையால் ஒருவர் தன்னடக்கம், தருமம், தயவு என்னும் மூன்றையும் அப்பியசிப்பாராக.

ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்தரின்

நூல்கள்

ரூ ச.

முக்கிய உபநிஷதங்களின் சாரம்	
அத்தியாயம் 1—3 ஈச, கேன, கட-உபநிஷதங்கள்	1-00
.. 4 பிரச்சேபநிஷதம்	-25
.. 5 முண்டகோபநிஷதம்	-25
.. 6—8 மாண்டூக்கிய, தைத்திரீய, ஐதரேய-உபநிஷதங்கள்	-50
.. 9—10 சாந்தோக்கிய, பிருஹதாரணிய உபநிஷதங்கள்	-50
சிவானந்தரின் அருளுரைகள்	-60

இவ்வாறு அருள்கிறார் சிவானந்தர் அச்சில்	
திவ்வியானந்தம் 1—4 அசிம்சை, கோபம், அவதாரம், பக்தி (தனித்தனி)	-20
5—7 பிரம்மம், பிரமசரியம், பௌத்தமதம் அச்சில்	

கிடைக்குமிடம் :

- (1) ஆத்மஜோதி நிலையம்
நாவலப்பிட்டி, சிலோன்.
- (2) தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்கம்
(யாழ்ப்பாணக் கிளை)
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம், சிலோன்.
- (3) ஸ்ரீ பொ. கந்தையா,
“தனசக்தி” திருக்கோணமலை, சிலோன்.

